

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA
3.Kpkf.51.039/2007/4. szám

A Fővárosi Ítéltábla a 384. sz. Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Ádám György ügyvéd által képviselt kérelmezőnek a dr. Schlammadinger József ügyvéd által képviselt **Egészségügyi Minisztérium (1051 Budapest, Arany János utca 6-8.)** kérelmezett ellen határozathozatalra kötelezés ügyében hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított nemperes eljárásban a Fővárosi Bíróság 2007. október 4. napján kelt 8.Kpk.45.463/2007/9. számú végzése ellen a kérelmező 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésére meghozta az alábbi

V É G Z É S T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy 15 napon belül fizessen meg a Magyar Államnak - az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására - 9.000 (Kilencezer) forint fellebbezési illetéket.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A kérelmező ... „nem megfelelt”-re minősített gyakorlati, majd szeptember 27-én „megfelelt”-nek értékelt elméleti házi orvosi szakvizsgát tett a Nemzeti Vizsgabizottság előtt, amely - a ... szám alatti jegyzőkönyv szerint - az összesített eredményt „megfelelt”-re minősítette. Az Egészségügyi Felsőfokú Szakirányú Szakképzési és Továbbképzési Bizottság (a továbbiakban: Bizottság) - mint az egészségügyi szakképzési és továbbképzési tanács szervezetéről és működéséről szóló 10/1998.(XII.11.) EüM. rendelet (a továbbiakban: R.) 8. § (1) bekezdés g) pontja szerint, a Nemzeti Vizsgabizottság működtetésével felsőfokú szakirányú szakképzéssel és továbbképzéssel kapcsolatos feladatokat ellátó szervezet - a 2006. január 31-én kelt 1452/1/2006-0003EGP számon hozott, a kérelmező 2006. január 9-én benyújtott beadványát panaszként értékelve, azt elbírálvá döntésével megtagadta a kérelmező részére a szakorvosi oklevél kiadását, mert hivatalból észlelte, hogy jogsértő volt a sikertelen gyakorlati vizsga után a kérelmező elméleti vizsgára bocsátása. A kérelmező a döntés ellen fellebbezést terjesztett elő, majd határozat hiányában keresettel fordult az elsőfokú bírósághoz.

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla a 3.Kpkf.50.865/2006/3. számú végzésével elrendelt új nemperes eljárásban személyes meghallgatást tartott, amelyen biztosította a kérelmező részére nyilatkozat tételének a lehetőségét. A személyes meghallgatáskor készült jegyzőkönyvet az elsőfokú bíróság a kérelmezettnek észrevételre megküldte, amely arra részletes észrevételt tett. Ezt követően a felek között több iratváltás volt.

Ilyen előzmények után az elsőfokú bíróság a 6. sorszám alatti végzésével felhívta a kérelmezettet nyilatkozattételre a tekintetben, hogy továbbra is másodfokú határozat meghozatalára kéri-e kötelezni a kérelmezettet az eljárás megindításakor hatályos jogszabály alapján, avagy a kérelmezetti nyilatkozatban megjelölt 2006. január 31-én kelt 1452/1/2006/0003EGP számú, a bizottság elnöke által meghozott döntés bírósági felülvizsgálatát kéri. A kérelmező válaszában a kérelmezett határozathozatalra kötelezését kérte.

Az elsőfokú bíróság a nemperes eljárásban hozott végzésével a kérelmező kérelmét elutasította. Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eü.tv.) 117. § (1) bekezdése, valamint az R. 7-9. §-ai felhívásával úgy foglalt állást, hogy a kérelmezett az R. 9. § (2) bekezdése szerinti panasszal a jogorvoslati lehetőségét kimerítette, a bizottság elnöke az R. 9. § (3) bekezdése szerint a panaszt elbírálta, így az R. 9. § (4) bekezdése alapján a panasz tárgyában hozott döntés ellen további jogorvoslatnak helye nincs. A kérelmező a bizottság elnökének döntésével szemben további igényét a bíróság előtt érvényesíthette volna. Kifejtette, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) alapján nem volt jogosult eljárni, mert a törvényben és az egészségügy miniszter rendeletében meghatározott feladatokat ellátó Egészségügyi Szakképzési és Továbbképzési Tanács (a továbbiakban: ESZTT) és a Bizottság nem tartozik a Ket. 12. § (3) és (4) bekezdésének hatálya alá, és emellett a Ket. 171. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a Ket. rendelkezéseit a hatálybalépése után indult ügyekben és a megismételt eljárásban kell alkalmazni. A kérelmező ügye pedig 2005. november 1. előtt indult. Erre figyelemmel az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 3. § (2) bekezdése alapján vizsgálta a hatósági kötelezés lehetséges feltételeit. Megállapította, hogy e rendelkezés szerint törvény, törvényerejű rendelet, vagy kormányrendelet a közigazgatási szervben belül államigazgatási ügy intézésére más szervet is feljogosíthat, amely az ügyben e törvény szerint jár el. Tekintettel arra, hogy az ESZTT, illetve annak Bizottsága nem hatóság az Eü. tv. értelmében, így eljárása nem tartozik az Áe. hatálya alá, ezért az elsőfokú bíróság a nemperes eljárásban nem kötelezhette a kérelmezettet másodfokú határozat meghozatalára.

Az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezése és a kérelmezett másodfokú határozat meghozatalára kötelezése iránt a kérelmező élt fellebbezéssel. Állította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásjogi hibát vétett, amikor nem a Pp. 145. § (1), illetve (2) bekezdése alapján rekesztette be a tárgyalást, illetve arról sem a kérelmezőt, sem jogi képviselőjét nem értesítette. Emellett nem várta meg, hogy a kérelmezett észrevételére nyilatkozatot tegyen, lehetőséget adva

ezzel annak részletes bebizonyítására, hogy a kérelmezettnek egyetlen állítása sem felel meg a valóságnak. A Pp. 114. § alapján az eljárási szabálytalanságok miatt az eljáró bíró ellen kifogással élt. A korábbi beadványait csatolta változatlanul kérte a vizsgabizonyítványának kiadását.

A kérelmezett a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy másodfokú határozat meghozatalára az Egészségügyi Miniszternek nincs jogszabályi felhatalmazása.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság elsődlegesen a kérelmező eljárásjogi kifogásait vizsgálta. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) hatálybaléptetése folytán szükséges rendelkezések tárgyában hozott 105/1952.(XII.28.) Mt. rendelet (a továbbiakban: Ppék) szerinti, a nemperes eljárásra vonatkozó általános szabályok között elhelyezett 13. § (3) bekezdése értelmében, amennyiben az egyes nemperes eljárásokra vonatkozó jogszabályok másképp nem rendelkeznek, vagy az eljárás nemperes jellegéből más nem következik, a nemperes eljárásokban is a Pp. szabályait kell megfelelően alkalmazni.

A polgári peres és nemperes eljárás hasonló, de céljában, és jogi természetében eltérő eljárási formák. A nemperes eljárásból hiányzik a szóbeliséget, közvetlenséget biztosító tárgyalás, mint a peres eljárást jellemző, a felek közötti jogvita elbírálását segítő eszköz. A bíróság a nemperes eljárásban kivételes módon, szükség esetén a feleket meghallgathatja. A nemperes eljárásban ezért tárgyalás hiányában kizárt a Pp. 145. §-ának megsértése. Az elsőfokú bíróság Pp. 95. § (4) bekezdése szerinti személyes meghallgatást tartott, ez a jogintézmény a hiánypótlás része, nem jelenti a Pp. IX fejezete szerinti tárgyalás tartását, ennél fogva a kérelmező alaptalanul hiányolta a személyes meghallgatásról felvett jegyzőkönyvből a tárgyalás berekesztését.

Tévesen érvelt a kérelmező azzal is, hogy az elsőfokú bíróságnak be kellett volna várnia a kérelmezettnek az eljárás során tett nyilatkozatára vonatkozó észrevételét. A perrendi szabályok ilyet nem írnak elő, a kérelmezett érdemi ellenkérelmét a kérelmező megkapta, ezt követő, de az érdemi döntést megelőző felek közötti iratváltás a bíróság felé és ezzel egyidejűleg az ellenérdekű félnek közvetlenül történt. Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az eljárás határozathozatalra érett, ennél fogva a nemperes eljárás lezárására, a végzés meghozatalára jogszerűen került sor. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a kérelmező az általa kifogásolt kérelmezetti álláspontot ismerte, nem volt elzárva attól, hogy annak ismertetében az elsőfokú eljárás során indítvánnyal éljen.

A Pp. 114. §-a nem az eljáró bíró személyének, hanem az eljárás szabálytalanságának a kifogásolását biztosító jogintézmény. A bíróság legkésőbb az eljárást befejező határozatában köteles indokolni, hogy a kifogást miért hagyta figyelmen kívül. Az elsőfokú eljárás szakaszában a kérelmező ilyen kifogást nem

jelentett be, ebből értelemszerűen következik, hogy annak alaposságáról az elsőfokú bíróság állást nem foglalhatott.

A Pp. 3. §-ának (1) bekezdése alapján a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el a peres, illetőleg nemperes eljárásokra vonatkozó szabályok szerint. A kérelmezőnek a kérelme egyértelműen a kérelmezett másodfokú határozat meghozatalára kötelezésére irányult, következésképpen az elsőfokú bíróságnak az erre az eljárásra irányadó nemperes eljárást kellett lefolytatnia, mert a közigazgatási szerv hallgatása miatti eljárást a törvényalkotó nemperes eljárásra utalta. Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy az alkalmazandó jogszabály az ügy indulására tekintettel az Áe. és nem a Ket. lehet. A másodfokú bíróság osztja jogi álláspontját arról, hogy a kérelmezettel szemben másodfokú eljárás lefolytatására kötelező döntés nem volt hozható, mégpedig azon oknál fogva, hogy az Áe. 4. § (1) bekezdése szerint csak a közigazgatási szervet és a hatáskörébe tartozó ügyben lehet eljárás lefolytatására kötelezni. A kérelmezett nem minősül az Áe. 3. § (2) bekezdése szerinti államigazgatási ügy intézésére jogszabályban feljogosított szervnek, következésképpen nem vonható az Áe. hatálya alá, és így nincs helye az Áe. 4. § szerinti nemperes eljárásban az eljárásra kötelezésének sem.

Az Áe. 4. § (5) bekezdése szerinti eljárás kezdeményezésének lehetősége nem teremt jogalapot az Áe. hatálya alá nem tartozó ügyben az érintett számára kedvező döntés meghozatalának kikényszerítésére.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a Ppék. 13. § (3) bekezdése és a Pp. 259. §-a folytán alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kérelmezettet a másodfokú nemperes eljárás során szervezeti képviselő képviselte, beadványát jogtanácsos nem jegyezte ellen, ezért a másodfokú bíróságnak a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján a perköltségről rendelkezni nem kellett.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1), és 47. § (1) bekezdése értelmében a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a kérelmező köteles megfizetni.

Budapest, 2008. március 26. napján.

Dr. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke,

Dr. Szőke Mária s.k. előadó bíró,

Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő

Leírta: Lányi Lajosné